Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐνηλίου	δρ. 16.—	Ἐνηλίου . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐνηλίου, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἴσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1921* | *Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 31*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΓΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Μάλιστα, καμήλα, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης μὲ ἀπορία, γιατὶ δὲν καταλάβαινε ποῦ ἤθελε νὰ φθάσῃ ὁ στρατηγός. Βλέπω καθεμέρα.

— Ναί, βλέπεις αὐτὲς ποὺ κουβαλοῦν φορτία, δηλαδὴ συνηθισμένες καμήλες, ποὺ περπατοῦν μὲ βῆμα. Μὰ ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὶς δρομάδες, ποὺ τὶς καβαλλικεύουν. Αὐτὲς μποροῦν νὰ τρέχουν, νὰ τριποδίζουν ὅσο θές.

— Κι' ἀπ' αὐτὲς ἔχω ἰδῆ, τότε ποῦ ξεκίνησε τὸ μεγάλο καραβάνι μὲ τὸ χαλί, ποὺ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Αἰγύπτου ἔστειλαν στὸ τζαμὶ τῆς Μέκκας.

— Θὰ μποροῦσες νὰ σταθῆς στὴν καμπούρα μιᾶς δρομάδας;

— Ὑποθέτω.... ἀφοῦ ξέρω νὰ καβαλλικεύω ἄλογο.

—Κάτι εἶναι κι' αὐτό, μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Πές μου κι' ἕν' ἄλλο: Φοβᾶσαι τὸν ἥλιο;

—Καθόλου. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ, στρατηγέ, πὼς τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦμε δὲν εἶναι κατάλληλο γι' αὐτὸν τὸν τόπο.

—Τὸ ξέρω. Μὰ νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ σᾶς κάμω ἐδῶ καπέλλα, ὅπως στὸ Παρίσι; Ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φορέσω τὸ τούρκικο φέσι ἢ τὸ ἀραβικὸ σαρίκι. Ὥστε θὰ κρατήσῃς τὸ καπέλλο ποὺ ἔχεις.

—Πολὺ καλά.

—Καὶ σὲ διορίζω ἀρχικαταλυματία, μὲ διπλὸ μισθό, στὴν ἴλη τῶν δρομάδων ποὺ θὰ σχηματισθῆ αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Ἀρχικαταλυματία; Δὲν ἦταν κανένας προβιβασμός, ἀφοῦ ὁ βαθμὸς αὐτός, στὸ ἱππικό, ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχία στὸ πεζικό. Τοῦ Γιάννη τοῦ ἦλθε νὰ πῆ: «Προτιμῶ νὰ μείνω στὸ Ἔνατο!» ἀλλὰ κρατήθηκε. Τί θὰ ἔλεγε ὁ ἀρχιστράτηγος!

— Ἀφοῦ ὅμως θὰ σὲ κάμω νὰ διατρέξῃς κάποιους κινδύνους, ἐξακολούθησε αὐτός, δίκιο εἶναι νὰ ἔχῃς καὶ ἕν' ἀντάλλαγμα. Ἀφῆσες στὴ Γαλλία τίποτε δικούς σου;

— Μάλιστα—τὴ θετή μου μητέρα καὶ τὴν κόρη της ποὺ εἶναι σὰν ἀδελφή μου.

—Γράψε τους λοιπὸν σήμερα ἕνα ὡραῖο γράμμα καὶ στεῖλε το στὸ Μπερτιέ. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸ λάβουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησή του, ὁ Γιάννης δὲν βρῆκε τι ν' ἀποκριθῆ. Πόσες φορὲς σκέφθηκε νὰ γράψῃ στὴν Κατερίνα καὶ στὴ Λιζούλα, ἀλλὰ ὅλοι οἱ δρόμοι ἦταν κλειστοί, — ἔτσι ἐνόμιζε τοὐλάχιστο.

Ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Βοναπάρτη καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

Ἕνα χαμόγελο φάνηκε στὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ αὐριανοῦ αὐτοκράτορα. Συγκινήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἤθελε νὰ δείξῃ κι' ἀποκρίθηκε κτυπῶντας φιλικὰ τὸ μάγουλο τοῦ Γιάννη.

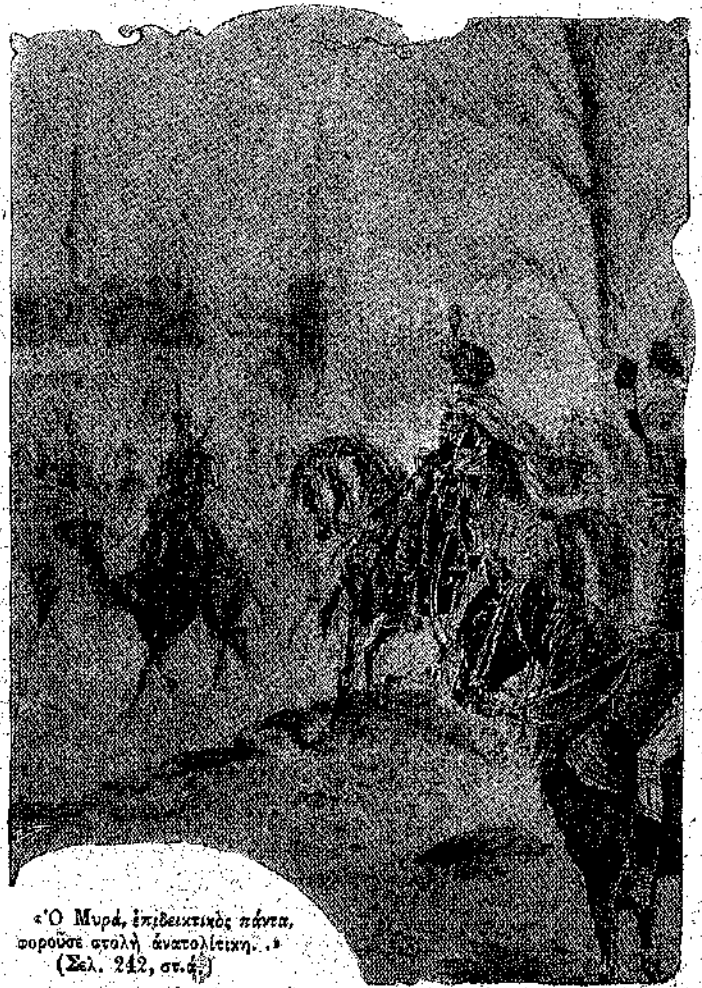

«Ὁ Μυρά, ἐπιδεικτικὸς πάντα, φοροῦσε στολὴ ἀνατολίτικη...»
(Σελ. 242, στ. 5)

Τὴν ἀκόλουθη μέρα, ὁ μικρὸς ἐθελοντὴς βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ δρομάδα κι' ἕνας Βεδουίνος, μεταχειριζόμενος μόνο μιὰ ἐκφραστικὴ παντομίμα, τὸν μάθαινε τὴ δύσκολη τέχνη νὰ καβαλλικεύῃ τὸ πλοῖο αὐτὸ τῆς ἐρήμου, ὅπως ὀνομάζουν τὴν καμήλα οἱ Ἄραβες.

Τοῦ ἔδειξε πῶς ἀναγκάζουν τὸ ζῶο νὰ γονατίσῃ πῶς κάθουνται στὴν κορυφὴ τῆς καμπούρας του μὲ τὶς μακριὲς τρίχες, σὲ μιὰ σέλα εἰδική πῶς σταυρώνουν τὰ πόδια τους στὸ λαιμὸ καὶ τέλος, πῶς διευθύνουν τὸ ζῶο μὲ τὰ πόδια συγχρόνως καὶ μὲ τὸ χαλινάρι.

Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἔμαθε νὰ τρέχῃ μὲ τὸ καινούργιο του ὑποζύγιο θαυμάσια. Τὸ μεκαρί του,— ὅπως λέγεται σήμερα αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς καμήλας, —ξεπερνοῦσε στὸ τρέξιμο καὶ τὸ καλύτερο ἄλογο. Γιατὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἑκατὸ κι' ἑκατὸν πενήντα χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, κι' αὐτὸ πολλὲς ἡμέρες κατὰ συνέχεια.

Σ' ἕνα μῆνα, τὸ καινούργιο ἱππικὸ σχηματίσθηκε ἀπὸ ἑκατὸν ἑξήντα δρομάδες κι' ἄλλους τόσους γυμνασμένους καβαλλάρηδες. Ὁ Μυρὰ ἐπιθε-

ὥρησε αὐτὴ τὴν ἕλη καὶ συγχάρηκε τὸν ἵλαρχο Δυπουί. Ἔτσι ὁ Γιάννης εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ γινόταν ἀργότερα ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ ἱππικοῦ.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Μυρά, ἐπιθεικτικὸς πάντα, φοροῦσε στολὴ ἀνατολίτικη: σαρίκι μὲ λοφίο, πλατὺ παντελόνι καὶ κόκκινες μπότες μὲ χρυσὰ βελανίδια. Ἡ σέλλα του ἄστραφτε ἀπὸ κεντήματα καὶ τὸ δαμασκὶ σπαθί του εἶχε λαβὴ ἀσημένια.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρηση, ἡ ἕλη τῶν δρομάδων μπῆκε στὴν ἔρημο γιὰ νὰ προετοιμάση τὴν ἐκστρατεία τῆς Συρίας.

— Θὰ ξαναγυρίσω στὸ Ἔνατο! εἶχε πῆ ὁ Γιάννης στὸν Μπὲλ-Ρόζ καὶ τοὺς φίλους του.

Κι' ὅλα τὰ χέρια εἶχαν σφίξει τὸ δικό του.

Ὁ Καγκαλὼ δοκίμασε νὰ καταταχθῆ στὴν καινούργια «καβαλλαρία» γιὰ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὸν λοχία. Ἀλλὰ ἡ καμήλα ποὺ τοῦ ἔδωσαν, τὸν ἔρριξε πολλὲς φορὲς στὴν ἄμμο κι' ὁ φαντάρος ὑποχρεώθηκε νὰ κρατήση τὰ πεδαράκια του ὡς μόνο μέσο μεταφορικό, — τὸ τραῖνο 11 καθὼς λένε σήμερα.

Τὸ Ἔνατο ἄλλως τε δὲν θὰ λάβαινε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Συρίας. Θὰ ἔμενε στὸ Κάϊρο κι' ὁ Γιάννης, ἀποχαιρετῶντας τὸν Μπὲλ- Ρόζ, δὲν ἤξερε πῶς θάκανε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια νὰ τὸν ξαναΐδῆ.

Ἦταν χωρὶς ἄλλο ἡ χειρότερη ἐποχὴ τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς τοῦ μικροῦ μας φίλου αὐτὰ τὰκατάπαυτα τρεχάματα στοὺς ἄμμους ποὺ χωρίζουν τὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Ὅταν τὸ θερμόμετρο, στὰ κλίματά μας, δείχνει 32—33 βαθμούς, ὑποφέρουμε πολύ. Φάντασθῆτε λοιπόν, παιδιά μου, πόσο ὑποφέρει κανένας στὴν ἔρημο, ὅπου τὸ θερμόμετρο ἀνεβαίνει στοὺς 52 καὶ κάποτε στοὺς 60 ὑπὸ σκιάν!

«Οἱ κόττες γεννοῦν αὐγὰ σφικτά», λένε τότε οἱ Βεδουίνοι.

Ἡ πρώτη πόλη ὅπου μπῆκε ὁ Γιάννης, ἦταν τὸ Σουέζ. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πῶς ὁ ὁμώνυμος ἰσθμὸς δὲν ἦταν τρυπημένος ἀκόμη, γιατὶ θὰ ξέρετε πῶς αὐτὸ ἔγινε τὸ 1869. Τὰ πλοῖα δὲν μποροῦσαν, ὅπως σήμερα, νὰ περνοῦν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ Μεσόγειο στὴν Ἐρυθρά.

Ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ ἕλη τῶν δρομάδων ἐπισκέφθηκε τὶς πηγὲς τοῦ Μωϋσῆ καὶ τὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἔγειναν δεκτοὶ μὲ προθυμία ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καλογήρους τῆς μονῆς. Ὁ ἡγούμενος ἔδειξε στὸ λοχαγὸ Δυπουὶ ἕνα βιβλίο μὲ τὶς ὑπογραφὲς τοῦ Μωάμεθ καὶ τοῦ Σαλαδίνου. Σὲ λίγο ὁ Βοναπάρτης θὰ ἐπρόσθετε καὶ τὴ δική του.

Ἡ ἕλη πέρασε τὸ φρούριο Ἐλ-Ἀρὶς καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς ἄμμους, διευθύνθηκε πρὸς τὴν Παλαιστίνη, ὅπου δύο ἰσχυρὰ τουρκικὰ στρατεύματα εἶχαν σταλῆ κατὰ τῶν Γάλλων ἀπὸ τὸν Σουλτάνο τῆς Πόλης.

Ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ τὰ κατάφερε καλά. Ἡ σκληραγωγία τὸν εἶχε δυναμώσει. Τὸ ροδαλὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει μελαψό, τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφραση ἀνδρικῆς ἐνεργείας, καὶ τὸ χνοῦδι ποὺ ἐσκίαζε τὸ χεῖλι του καὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ κοιτάξῃς ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ διακρίνῃς ἕνα ἔμβρυο μουστακιοῦ, εἶχε μεγαλώσει, πυκνώσει καὶ μαυρίσει. Ἀντρας στὴν ψυχὴ καὶ στὸν χαρακτῆρα, γινόταν τώρα καὶ στὸ σῶμα, στὴ δύναμη.

Μὲ τὴν καμήλα του, ποὺ τὴν ἔβγαλε «Πίτ», — τόνομα ἑνὸς Ἄγγλου πολιτικοῦ, μεγάλου ἐχθροῦ τῆς Γαλλίας,— ἔκανε τώρα ἕνα, ὅπως οἱ Μαμελοῦκοι μὲ τἄλογά τους. Καὶ πολλὲς φορές, μαζὶ μὲ δυὸ - τρεῖς ἄλλους, ἔτρεχε μπροστά, ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν ἕλη, ἔκανε ἀνογνωρίσεις. Ἡ χώρα ἐκείνη, ποὺ εἶδε τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ κάθε βῆμα, κάθε στιγμή, τοῦ ἔφερνε ἀναμνήσεις.

Μιὰ ἡμέρα προχώρησε ὡς τὴ Χεβρών, κι' οἱ καθολικοὶ κάτοικοι τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ χωριοῦ τοῦ ἔδειξαν τὸν τάφο τοῦ Ἀβραάμ. Ἡ καρδιά του κτυποῦσε δυνατά, ὅταν συλλογιζόταν πῶς σὲ λίγο θὰ ἔβλεπε καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐπίπονη πορεία, ἀνάμεσα σὲ πετρώδεις λόφους, ἔφθασε ς' ἕνα χωριουδάκι. Ὁ ὁδηγός του ὁ ἀράπης τὸ εἶπε Μπεὶτ-Λάμ. Μὰ ἕνας λευκοφόρος καλόγερος, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του, τοῦ εἶπε πῶς ἦταν στὴ Βηθλεέμ.

Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα, ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, κυριευμένος ἀπὸ ἀπερίγραπτη θρησκευτικὴ συγκίνηση, ἀναζήτησε τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἶχε φθάσει στὴν ἄκρη ἑνὸς χειμάρρου, ποὺ ἦταν ὁ περίφημος χείμαρρος τῶν Κέδρων. Μακριά, πρὸς τὴν ἀνατολή, γυάλιζε ἡ Νεκρὰ Θάλασσα σὰ μιὰ λίμνη ἀπὸ ὑδράργυρο. Ὁ Ἰορδάνης ξετύλιγε στὴν πεδιάδα τὴ λεπτή του ἀσημένια ταινία. Ἡ ἕλη ἑτοιμαζόταν νὰ φθάση στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ νὰ μπῆ στὴν Ἁγία Πόλη. Ἄξαφνα ὅμως διατάχθηκε νὰ στραφῆ πρὸς τὰ δυτικά. Γιατὶ ὁ Βοναπάρτης, ἀφοῦ ἐκυρίευσε τὴ Γάζφρα, ἐξακολούθησε τὴν πορεία του πρὸς τὸ Σαὶν-Ζὰν-Ντάκρ, (τὴν ἀρχαία Πτολεμαΐδα), γιὰ νὰ κτυπήση τὸν Τοῦρκο Τζεζὰρ-πασᾶ, ποὺ εἶχε ὀχυρωθῆ ἐκεῖ.

Ἀφοῦ κυριευόταν κι' ἐκεῖνο τὸ φρούριο, ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ ἔπεφτε μόνη της καὶ κατόπι ἡ Δαμασκός, ποὺ θὰ ἐχρησίμευε στὸ Βοναπάρτη ὡς ἀφετηρία γιὰ τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλὰ τὸ Σαὶν-Ζὰν-Ντάκρ δὲν κυριεύθηκε κι' ὁ γαλλικὸς στρατὸς δὲν μπῆκε στὴν Ἱερουσαλήμ.

Προσκολλημένη στὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Ζυνό, ἡ ἕλη τῶν ἀνιχνευτῶν ἄφησε τὴν Ἰουδαία γιὰ νὰ μπῆ στὴ Γαλιλαία. Πέρασε τὴ Σαμάρεια, ἀτάθηκε στὴν Τιβεριάδα λίμνη καὶ μπῆκε στὴ Ναζαρέτ, λίγες μόνον ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸ Βοναπάρτη.

Μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξη τῶν Γάλλων ὅταν, μπαίνοντας στὸ μοναστήρι τῆς ταπεινῆς αὐτῆς πολίχνης, ὅπου ἔζησε τὰ παιδικά του χρόνια ὁ Χριστός, βρῆκε μιὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησία, φωτισμένη ἀπὸ χιλιάδες κεριά. Ἕνας Γάλλος παπᾶς ἱερουργοῦσε καὶ ψάλθηκε μιὰ ὡραία δοξολογία, μὲ τὴ βοήθεια τῶν στρατιωτῶν ὅσοι ἤξεραν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ θυμοῦνταν ἀκόμα τοὺς ψαλμούς. Ἀπὸ ἐκεῖ, πολλοὶ ἐπισκέφθηκαν τὸ σπήλαιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὅπου ἡ Παναγία εἶχε δεχθῆ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ.

***

Τὸ Σαὶν-Ζὰν–Ντάκρ, ποὺ ὁ Βοναπάρτης τὸ πολιόρκησε ἑξηνταδύο ἡμέρες, τὸ ὑπερασπιζόταν ὄχι μόνο οἱ Τοῦρκοι τοῦ Τζεζάρ, ἀλλὰ κι' ὁ ἄγγλος Σίδνεϋ Σμιθ ποὺ εἶχε φθάσει στὸ λιμένα μὲ δυὸ πλοῖα τῶν 80.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Daurit]

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Α΄.

Εἶναι πολλά, πάρα πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Τὴν μακρινὴ ἐκείνη ἐποχὴ ζοῦσε ἕνα παιδάκι ὄμορφο, μὲ δυὸ μαῦρα - μαῦρα γελαστὰ μάτια καὶ μακριὲς μπούκλες, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τ' ἀδελφάκι του.

Εἶχε μπούκλες καὶ φοροῦσε φουστανάκια· μὴ νομίσετε ὅμως πῶς ἦταν κοριτσάκι· κάθε ἄλλο! Τὸ ἔλεγαν Γιαννάκη κι' ἦταν ἀγόρι· ἀλλὰ ἡ μαμά, ἐπειδὴ λαχταροῦσε νἆχε μιὰ κόρη, γιὰ νὰ ψυσταγιάζ τὸν ἑαυτό της καὶ τοὺς ἄλλους, ἔντυνε τὸ μικρό της ἀγοράκι μὲ φουστανάκια κατάλευκα, μὲ ταντέλλες, καὶ τοῦ χτένιζε κάθε πρωὶ τὶς μπούκλες ἀπαλὰ - ἀπαλὰ γιὰ νὰ μὴν πονᾶη. Στὸ δρόμο ποὺ ἔβγαινε μαζί της, γύριζαν ὅλοι κι' ἔλεγαν: τί ὡραῖο κοριτσάκι! Στὴν ὄψη λοιπὸν ἤτανε τέλειο κοριτσάκι, μὰ μήπως δὲν ἤτανε καὶ στὴν ψυχή, μιὰ ψυχὴ ἀπαλὴ καὶ τρυφερή, γεμάτη ἀγάπη καὶ καλοσύνη, ποὺ οὔτε πόνος οὔτε κακία καμμιὰ τὴν εἶχαν θολώσει...

Ὅπως τὸ κρῖνο μὲς στὴ δροσιά, ὅπως ἡ φτέρη στὸ νερό, ἔτσι κι' αὐτὸ εἶχε τραφῆ μ' ἀγάπη μέσα· ἔπαιρνε καὶ σκόρπιζε καλοσύνη ὁλόγυρα, παντοῦ· μὰ πιὸ πολὺ ὁ Γιαννάκης ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφό του, λίγο μεγαλύτερο στὰ χρόνια, κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ μεταξύ των ἤτανε βαθιά, τόσο βαθιά, ποὺ ἔπρεπε ἀργότερα, μετὰ ἀπὸ χρόνια, νὰ φύγῃ γιὰ πάντα ὁ μεγάλος, γιὰ νὰ

νοιώση ὁ μικρότερος ὅλο τὸ βάθος τῆς νεκρῆς πιά. — ἀλοίμονο! — ἀγάπης καὶ τῆς ἐρημιᾶς, τώρα ποὺ ἔμεινε μόνος...

Τὸν Γιαννάκη ἐτρόμαζαν τἀγοριστίκια παιχνίδια, γεμάτα φωνὲς καὶ ταραχή· προτιμοῦσε νὰ παίζῃ μόνος του ἢ μὲ τὸν ἀδελφό του ἢ καὶ μὲ τὰ συνομήλικά του κοριτσάκια· ἀλλὰ καὶ ὅσες φορὲς ζητοῦσε νὰ παίξῃ μὲ τἄλλα ἀγόρια, νομίζετε πῶς ἐκεῖνα ἤθελαν στὸ παιχνίδι τους ἕνα ἀγόρι μὲ κοριτσίστικα ροῦχα; Κάποτε, θυμᾶται, ὅταν πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖο, στὸ σχολεῖο ὅπου πιότερα παιχνίδια γινόντανε παρὰ μαθήματα, καὶ ζήτησε νὰ παίξῃ κυνηγητὸ μὲ τ' ἀγόρια, κάποιο ἀπὸ αὐτὰ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ φουστανάκι καὶ φώναξε: «Ἀφοῦ φορᾶς γυναικεῖα φορέματα καὶ ταντέλες, εἶσαι τέλειο κορίτσι· τί θέλεις ἐδῶ μὲ μᾶς; Παρακονεμένος ἐκεῖνος, γύρισε πίσω στὶς συμμαθήτριές του, ποὺ πρόθυμα δέχτηκαν αὐτὴ τὴν παράξενη ἀγοριόπτικη ψυχὴ ποὺ ἔμοιαζε τόσο μὲ κοριτσιοῦ· γρήγορα μαζί τους ὁ Γιαννάκης παρηγορήθηκε, ἄλλως τε ἀφοῦ καλύτερα ταίριαζαν τὰ παιχνίδια των στὲν ἥμερο καὶ τρυφερὸ χαρακτῆρα του.

Πέρνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ Γιαννάκης ἐμεγάλωσε κι' οὔτε πιὰ ἔχει μακριὰ μαλλιὰ οὔτε φορεῖ κοριτσίστικαροῦχα. Ἴσως κι' ἡ ψυχή του νὰ μὴν εἶναι πιὰ τόσο ἀπαλὴ κι' εὐαίσθητη. Συχνὰ ὅμως τώρα, τὰ βράδια τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ μελαγχολικά, ποὺ ἡ νολταλγία φουντώνει γιὰ τοὺς παλιοὺς εὐτυχισμένους καιρούς· τὰ βράδιὰ τὰ μυστικοπαθῆ ποὺ ἀρίνουν τὴν ψυχὴ νὰ φτερουγίζῃ στὰ περασμένα, γέρνει ἀπαλὰ - ἀπαλά, ὅπως καὶ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ εἰπῆ πάλι γιὰ τὴν παιδικὴ ζωή του, ποὺ πέρασε, — εἶναι φαίνεται, ἔτσι ὁ νόμος τῆς μοίρας, - χωρὶς νἆχῃ ἀντίληψη τῆς εὐτυχίας της. Κι' ἡ μαμὰ ἀκούραστη τοῦ λέει γιὰ τὰ περασμένα χρόνια, τοῦ μιλάει γιὰ τὰ παιχνίδια του, τὶς σκέψεις του, τὶς χαρές του, τὶς θλίψεις του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς μόλις πότε-πότε βρίσκει κάποιο μακρινὸν ἀντίλαλο στὴ θύμισή του, θαμπὸ καὶ μισοσβυσμένο· κι' ὧρες-ὧρες, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, νομίζει πῶς ξαναγυρίζει στὴν ξεννοιάστη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ἦταν μὲ φουστανάκια καὶ μπούκλες, καὶ στὰ χείλια του ἄνθιζε πάντα τὸ χαμογελο κι' ἡ εὐτυχία πάλι τοῦ χαμογελάει γιὰ λίγο.

... Καὶ σκέπτομαι πολλὲς φορές: ἐγὼ ἤμουνα κάποτε αὐτὸ τὸ παιδάκι; ἐγὼ ἤμουν αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὸν ἀδελφό του κι' ἔπαιζε ὅλη μέρα μαζί του; Ἀλίμονο, ὄχι! Ὁ Γιαννάκης μὲ τὰ χαρούμενα γελαστὰ μάτια πέθανε γιὰ πάντα· τώρα στὴ θέση του εἶναι κάποιος ἄλλος μὲ βαθὺ μελαγχολικὸ βλέμμα, ποὺ θαθιὰ μέσα του κρατάει φυλαγμένη μιὰ νεκρὴν ἀγάπη, — ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφὸ ποὺ ἔχει λείψει γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά του . . . ,

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 236)

Αὐτὸ ἔφτασε, γιὰ νἀρχίσουν κι' οἱ ἄλλες, καὶ σὲ λίγο νὰ μὴν ἀκούς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ πειράγματα γιὰ τὸ πάθημα τῆς Χρυσομπουμπούκας. Ἐκείνη, μ' ὅλους τοὺς πόνους ποὺ τῆς ἔκαναν τὰ βαγκάματα τῶν μελισσῶν, τἄκουσε ὅλα.

—Πανσέ, πάρε με νὰ φύγουμε, πάρε με!

Τὴν πῆγαν πίσω στὴ βάρκα της κι' οἱ κωπηλάτες γρήγορα - γρήγορα κατέβηκαν τὸ ποτάμι.

Ἡ Πιπαρούνα ἔβγαλε τῆς πριγκήπισσας τὸ φέρεμα, γιὰ νὰ τὴν λευτερώση ἀπὸ μερικὲς μέλισσες, ποὺ εἶχαν χωθεῖ μέσα της καὶ τὴν ξάπλωσε στὸ βάθος τῆς βάρκας.

Ὅταν γύρισαν στὸ παλάτι, ἡ Χρυσομπουμπούκα ἦταν πολὺ ἄσχημα. Ὁ Πανσές, τρελὸς ἀπὸ τὴν ἀνησυχία του, δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Τράβαγε τὰ μαλλιά του, δάγκωνε τὰ χέρια του, ποὺ ἦταν αὐτὸς αἰτία γιὰ ὅλα.

—Ἂν πεθάνῃ, ἔλεγε, θὰ πεθάνω κι' ἐγώ. Ἀχ! τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ τὴ σώσω!..

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θυμήθηκε τὸ Γιάννη Τόνη.

Τὸ πρωί, ὁ μάγος τοῦ εἶχε πῆ:

—Ὑποσχεθῆτε μου πῶς θὰ ξανάρθετε στὴν πρώτη στενοχώρια ποὺ θὰ σᾶς βρῆ.

Ἔτρεξε λοιπόν, χωρὶς νὰ σταθῆ καθόλου, στοῦ φίλου του:

—Ἀγαπητέ μου Γιάννη - Τόνη, τὸ φέρεμα, ξέρετε... Ἡ πριγκήπισσα κοντεύει νὰ πεθάνῃ...

Καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Τὰ μάτια τοῦ μάγου φωτίστηκαν παράξενα καὶ εἶπε:

—Ἀγαπητὲ Πανσέ, αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε δὲν μὲ παραξενεύουν καθόλου. Ἦταν μοιραῖο. Μπορεῖ ποτὲ ἕνα φέρεμα ἀπὸ λουλούδια νὰ μὴ σκοτίση τὸ κεφάλι, νὰ μὴν ξεραθῆ ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ οἱ πεινασμένες μέλισσες νὰ μὴν τοῦ ριχτοῦν;

Δὲν πρόσθεσε ὅμως πῶς τὰ λουλούδια ἦταν ποτισμένα ἀπ' αὐτὸν μ' ἕνα ἀρωματικό, ποὺ δυνάμωσε τὴ μυρουδιά τους.

—Τότε, ἀφοῦ τὰ ξέρατε ὅλ' αὐτά, εἶπε ὁ Πανσές, γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε;

—Γιατὶ δὲν μὲ πιστεύατε, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, κι' οὔτε θάχατε τὸ θάρρος νἀντιστατῆτε σὲ μιὰ τρέλλα. Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἡ πριγκήπισσα πῶς τὰ πράγματα, πιὸ λογικὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ὑποτάσσονται τόσο εὔκολα σὲ μιὰ ἰδιοτροπία.

—Ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ λέτε στὸ δρόμο, φίλε μου, μὰ ἔλατε νὰ τὴν σώσετε τώρα!

Ὁ Γιάννης - Τόνης ἦταν ἀλήθεια ἄξιος ἄνθρωπος. Μὲ μιὰ ἀλοιφή, κατασκευῆς δικῆς του, ἤξερε νὰ λιγοστεύῃ τοὺς πόνους ποὺ κάνει τὸ δάγκωμα τῆς μέλισσας καὶ τοὺς πονοκέφαλους, ποὺ γίνονται ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ πριγκήπισσα, κάπως καλύτερα, μπόρεσε νἀνοίξῃ λίγο τὰ μάτια της καὶ νὰ δῆ ὅλους ἐκείνους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν

—Πανσέ, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος καὶ σὲ μισῶ. Ποτέ, — ἀκοῦς; — δὲν θὰ ξεχάσω τοὺς πόνους ποὺ ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σου, οὔτε τὴν ταπείνωση. Φύγε, ἡ παρουσία σου μοῦ εἶναι μισητή.

—Κυρία, εἶπε τότε κοντὰ τῆς μιὰ βαρειὰ φωνή, ἔχετε ἄδικο. Δὲν εἶναι κακὸς ὁ Πανσές, ἀλλὰ ἐσεῖς. Γιατὶ τὸν μαλώνετε, ἐπειδὴ ὑπάκουσε στὴν ἰδιοτροπία σας; Ἦταν λάθος του κι' ἔχετε δίκιο νὰ τὸν καταδικάζετε γι' αὐτό. Μὰ ἔπρεπε νὰ ξέρατε σεῖς προτήτερα ἀπ' αὐτόν, ποὺ θἄφτανε ἡ ἰδιοτροπία σας.

—Εἶσαι πολὺ τολμηρός, εἶπε ἡ Χρυσομπουμπούκα θυμωμένη. Ποτὲ δὲν τόλμησαν νὰ μοῦ μιλήσουν ἔτσι.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς, Κυρία· κι' ἂν δὲ μπόρεσαν ποτὲ ἄλλοτε νὰ σᾶς ποῦν τὴν ἀλήθεια, ἀκοῦστε τὴν τουλάχιστο ἀπὸ μένα. Εἶσθε ἰδιότροπη, ἀπότομη καὶ κοκέττα. Αὐτὰ σας τὰ ἐλαττώματα κι' ὄχι ὁ Πανσὲς θέλουν τὴν κατσάδα. Ἂν δὲν εἴχατε τὴν ἐπιθυμία νὰ λάμπετε, νὰ ξεχωρίζετε πάντα, δὲ θὰ σᾶς ἐρχόταν ποτὲ ἡ ἰδέα γιὰ ἕνα τέτοιο φόρεμα. Ἂν εἴχατε περισσότερο μυαλό, δὲ θὰ τὴν ζητούσατε. Τέλος, ἂν δὲν ἤσαστε τόσο ἀπότομη, ὁ φτωχὸς ὁ Πανσὲς θὰ τολμοῦσε νἀντισταθῆ. Βλέπετε λοιπὸν σὲ πιὰ θέση βάλατε τὸν δυστυχισμένο, ποὺ θἄδινε τὴ ζωή του γιὰ σᾶς. Εἶσθε ἄσπλαχνη, δὲν ἔχετε καρδιά.

Ἡ Χρυσομπουμπούκα, ἔκπληκτη, κοίταξε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς μιλοῦσε μὲ μιὰ τόσο ἄγνωστη κι' ἀσυνήθιστη γι' αὐτὴν γλῶσσα. Γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε πῶς οἱ σκλάβοι μπορεῖ νὰ ὑπέφεραν ἐξ αἰτίας της. Στὸ μικρὸ της κεφάλι, τὸ χαλασμένο ἀπὸ μιὰ ἐλεεινὴ ἀνατροφή, βρισκόταν ἀκόμα ἕνα σπέρμα καλοσύνης.

—Βέβαια, ἔχω καρδιά ἀποκρίθηκε μὰ δὲν τῶξερα. Ἔχετε δίκιο νὰ μὲ κρίνετε ἔτσι. Εἶμαι σκληρὴ στοὺς σκλάβους μου. Μὰ δὲ φταίω ἐγώ. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα πῶς μποροῦσα νὰ εἶμαι κι' ἀλλιώτικη... Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θέλω νὰ διορθωθῶ.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς σκλάβους της:

— Βάλτε τὸ λουλουδένιο φόρεμα στὸ κουτὶ καὶ φυλάχτε μοῦ το. Θὰ πηγαίνω ὅταν πρέπῃ, νὰ τοῦ ζητάω τὸ σημερινὸ μάθημα. Καὶ σεῖς, κύριε, νἀρχόσαστε κάποιο κάπου, γιὰ νὰ μοῦ λέτε μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ξέρω ἀκόμα.

Τὸ παλάτι τῆς πριγκήπισσας γίνηκε ναὸς φρονιμάδας καὶ εἰρήνης.

Οἱ σκλάβες κεντᾶνε τώρα γελῶντας κι' ὁ Πανσές, ξαναπιωμένος, τοὺς τραγουδάει τραγούδια τῆς νειότης του.

(Μετάφρασις) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΗ τὴ φορὰ δὲν θὰ σᾶς γράψω ἐγὼ Ἐπιστολή, — θάντιγράψω μόνο μιὰ ξένη. Τὴν ἔλαβε προχθὲς ἡ Διαπλασι καί, ἐπειδὴ ἦταν γιὰ ζήτημα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, μοῦ τὴν ἔδωσε νὰ τὴν διαβάσω. Πόσο μοῦ ἄρεσε! Τί ὡραῖα ποὺ κάνει τὶς ἐκδρομές του ὁ φίλος μας Πληγωμένος Χρυσαετός, μὰ καὶ τί ὡραῖα ποὺ τὶς περιγράφει! Νὰ ὕφος φυσικότατο, ἁπλούστατο, ἁρμονικότατο, λογοτεχνικότατο! Τὸ ἁπλό, τὸ εὔκολο ὕφος ποὺ μὲ τόση δυσκολία, μὲ τόσο κόπο, μὲ τόσα διορθώματα, μὲ τόσα σβυσίματα, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνουν κάποτε οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς. Καὶ τὸ κατόρθωσε ἕνα παιδί! Χωρὶς τὸ παραμικρότερο σβύσιμο!... Γιατί; Γιατὶ τὸ θέμα του τὸν κεντοῦσε καὶ τὸν ἐνέπνεε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐμπνέουν κάποτε τοὺς συγγραφεῖς τὰ δικά τους. Καὶ γιατὶ ἄφησ' ἐλεύθερη τὴν ψυχή του νὰ μιλήσῃ, χωρὶς προσπάθεια, χωρὶς ἐπιτήδευση, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἰδέα νὰ κάμῃ λογοτέχνημα. Ἕνα γράμμα μόνο πρὸς τὴν ἀγαπητή του Διάπλασι. Πόσες φορές, τέτοια γράμματα, γραμμένα μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴ φυσική, νὰ ποῦμε, φυσικότητα, δὲν βγαίνουν ἀριστουργήματα!

Ἡ ἰδέα μου, στὴν ἀρχή, ἦταν νὰ μιλήσω γιὰ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ φίλου μας, ἀντιγράφοντας μόνο μερικὰ κομμάτια. Ἀλλὰ μιλεῖ μονάχη της. Τὰ σχόλια, γι' αὐτὰ ποὺ λέει, θάταν ὁλωσδιόλου περιττά. Καὶ προτίμησα νὰ τὴν ἀντιγράψω ὁλόκαιρη, χωρὶς νὰ λλάξω τίποτα, χωρὶς νὰ διορθώσω παρὰ μερικὲς ἀπροσεξίες, λαθάκια τῆς βίας.

Διαβάστε καὶ... συμμορφωθῆτε:

Πειραιεύς, 4 Ἰουνίου 1921

Ἀγαπητή μου Διάπλασι!

Πραγμάτικα ἔξοχη ἡ ἰδέα τοῦ κ. Φαίδωνος νὰ προτρέψῃ τὰ Διαπλασόπουλα νὰ κάνουν ἐκδρομές, γιατὶ δυστυχῶς λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θυσιάζουν τὸν πρωϊνό τους ὕπνο καὶ τὴν ἀνάπαυσή τους γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν τὸ ὀξυγόνο τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ δοῦν, ἀπὸ ἕνα λόφο τῆς Ἀττικῆς, μιὰ δύση τοῦ ἡλίου. Τί νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξετρελλαίνονται γιὰ ἐκδρομές, μὰ ἐκτὸς τούτου καὶ τοὺς ἄλλους ξεσηκώνω. Μπορῶ νὰ καυχηθῶ πὼς ἡ παρέα μας, (κι' εἶναι ὅλοι σχεδὸν μέλη τῆς Διαπλασιακῆς Δημοκρατίας) ἔκανε ἐφέτος τὶς πιὸ πολλὲς ἐκδρομὲς ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου μας.

Καὶ ξέρεις; τὰ πράγματα γίνονται ἁπλούστατα: Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ μιλᾶμε στὸ διάλειμμα, λέω στοὺς ἄλλους: «Παιδιά, μεθαύριο δὲν ἔχουμε σχολεῖο· πᾶμε ἐκδρομή;» — «Μὰ κατ'μένε, ἔχουμε νὰ διαβάσουμε, τὸ ἕνα... τὸ ἄλλο...» μοῦ προφασίζονται ἐκεῖνοι. «Οὔφ κι' ἐσεῖς! καθόμαστε καὶ διαβάζουμε ἀὔριο τὸ ἀπόγευμα, ποὺ δὲν ἔχουμε σχολεῖο.» Ἔπειτα ἀπὸ ἀκόμα λίγες ἀντιλογίες, δέχουνται ὅλοι καὶ συμφωνοῦνται ὅλα: σὲ ποιὸ μέρος θὰ πᾶμε, ποῦ θὰ συναντηθοῦμε τὸ πρωί, τί ὥρα θὰ ξεκινήσουμε κ.τ.λ. Τὴν παραμονὴ ἑτοιμάζονται τὰ φαγιά, (γιατὶ πάντα παίρνουμε φαγιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι) καὶ πρωὶ-πρωί, πολὺ πρὶν ὁ ἥλιος βγῇ, μὲ τοὺς σάκκους μας στοὺς ὤμους, τὸ παγοῦρι στὴ ζώνη κι' ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι, ξεκινᾶμε.

Παραλίγο νὰ ξεχάσω τὴ φωτογραφικὴ μηχανή. Ὤ! αὐτὴ ποτὲ δὲν μᾶς λείπει! μαὐτὴ ἀποθανατίζουμε τὶς ἐκδρομές μας κι' ἔχουμε ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ φωτογραφίες, ἐνθύμια τῆς τρελλῆς μαθητικῆς μας ζωῆς. Πολὺ ἐπιθυμοῦσα, ἀγαπημένη μου Διάπλασι, νὰ σοῦ ἔγραφα πῶς περνοῦμε πάνω-κάτω στὶς ἐκδρομὲς αὐτές, ἀλλὰ συλλογίζουμαι πὼς ἡ περιγραφὴ θὰ πιάσῃ τρεῖς κόλλες· ἄλλως τε μοῦ φαίνεται πὼς ἡ φλυαρία μου θὰ σὲ σκότισε πιά. Κι' ἔπειτα τί νὰ σοῦ πρωτοπῶ; Τὶς πεζοπορίες μας ὡς που νὰ φθάσουμε στὴν προσδιορισμένη ἐξοχή, ποὺ οὔτε κἄν τὴ νοιώθουμε ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ τὰ ἀστεῖα; Τὴν κατασκήνωσή μας κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, καὶ τὸ κολατσιό μας μόλις φθάσουμε; Τὸ τραπέζι μας ποῦ μὲ ὄρεξη, δεκαπλασιασμένη ἀπὸ τὴν κίνηση καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα, καταβροχθίζουμε τὰ ἐξαίσια φαγητά, (γιατὶ ποτὲ φαΐ δὲν μοῦ φάνηκε ἄσχημο σὲ ἐκδρομή!) καὶ ποῦ τσουγκρίζουμε τὰ γιομᾶτα... νερὸ ποτήρια μας εἰς ὑγείαν... ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων; Τὰ παιχνίδια μας; Τὴν ἐπιστροφή μας; Τὶς περιπέτειές μας; Ἄ! ἐγὼ δὲν θεωρῶ μιὰ ἐκδρομὴ τελεία, ἂν δὲν ἔχῃ περιπέτεια.

Καὶ πόσες μᾶς συμβαίνουν! Ἄλλοτε βροχή, ἄλλοτε περιπλάνησι σὲ δάσος, ἄλλοτε μάχη μὲ μαντρόσκυλα καὶ χίλια ἄλλα. Στὴν τελευταία π.χ. ἐκδρομή, ποὺ εἴχαμε κάνει στὸ Γαλάτσι, ἀφοῦ ἐπεράσαμε μιὰ μέρα ἀξέχαστη, ὅταν ἐπιστρέφαμε τὸ βράδυ, μᾶς πιάνει μιὰ βροχή, ποὺ μᾶς ἔκανε παπιά· καὶ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἐγύρισα σπίτι στάζοντας ὁλόκληρος κι' ἔπεσα κατακουρασμένος στὸ κρεββάτι, ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς οἱ ἐκδρομὲς αὐτὲς μ' ἔκαναν νὰ παρακμελῶ τὰ μαθήματά μου, ἀφοῦ στὸ Ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου, ποὺ μόλις προχτὲς ἐπῆρα, ἔχω τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ ποὺ ἐδόθηκε φέτος στὰ τρία Γυμνάσια τοῦ Πειραιῶς, δηλαδὴ 9. Καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ τελειώσαμε τὸ σχολεῖο, ἑτοιμάζουμε ἄλλη ἐκδρομή· μὰ ἐπειδὴ εἶναι ζέστη, θὰ πᾶμε μὲ βάρκα σὲ παραθαλάσσιο μέρος, ἐρημικό, ὅπου καὶ μπάνιο θὰ κάνουμε, καὶ θὰ φαρέψουμε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Νὰ λοιπὸν πού, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἰδρύσει Ὅμιλο ἐκδρομῶν καὶ χωρὶς νὰ ἔχουμε ἰδιαίτερο καταστατικό, κάνουμε ἐκδρομές. Κι' ἀναπνέουμε καθαρὸ ἀέρα, θαυμάζουμε τὴ ρύση σ' ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια, τρῶμε μὲ ὄρεξη, γυμναζόμαστε, καὶ τὸ βράδυ κοιμόμαστε τὸν κάλλύτερο ὕπνο. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει, μοῦ φαίνεται, νὰ θυσιάσῃ κανεὶς λίγο πρωϊνὸ ὕπνο καὶ λίγη ἀνάπαυσι γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τόσα θαυμάσια.

Μὲ ἀγάπη,

Πληγωμένος Χρυσαετός.

Υ. Γ. Ἡ φωτογραφία ποὺ σοῦ ἐσωκλείω εἶναι μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σοῦ εἶπα πιὸ πάνω. Βρισκόμαστε στὸ τραπέζι, ὅπου ἔχουμε ἀραδιάσει ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ εἴμαστε ἕτοιμοι . . . νὰ τὰ ἐξαφανίσουμε στὴν κοιλιά μας. Μὴ προσπαθήσῃς μόνο νὰ μαντεύσῃς ποιὸς ἀπὸ τοὺς φωτογραφισθέντας εἶμαι, γιατὶ ἐγὼ πάντα εἶμαι ὁ φωτογραφίζων. Π. Χ.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

—Ναί! ἔτσι θὰ εἶναι! φώναξε ἡ Τζέννυ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλοιῶς! Ὁ Θεὸς δὲν θὰ θέλησε . . . Σουζάνα, Ντόλλ, μὴν κλαῖτε...! Θὰ ξαναϊδῆτε τοὺς δικούς σας, θὰ ξαναϊδοῦμε τοὺς δικούς μας! . .

Ἡ Τζέννυ μιλοῦσε μὲ τόση πεποίθηση, ὥστε ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὴν ψυχὴ τῶν ἀπελπισμένων κι' ὁ Φραγκίσκος, πιάνοντας τὸ χέρι της, τῆς εἶπε:

— Ὁ Θεὸς μιλεῖ μὲ τὸ στόμα σου, ἀγαπητή μου Τζέννυ!

Ἡ τελευταία αὐτὴ εἰκασία, πραγματικῶς δὲν ἦταν ἀπίθανη. Θὰ εἶδαν τὶς πύργες ἐγκαίρως, γιατί, καθὼς παρατήρησε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, δὲν μποροῦσαν οἱ ἄγριοι νὰ προσορμισθοῦν νύκτα σὲ μιὰ ἀκτὴ ποὺ δὲν τὴν ἐγνώριζαν. Μέρα θὰ ἦλθαν, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀνατολή, εἴτε ἀπὸ τὴ δύση, καὶ θὰ διευθύνθηκαν πρὸς τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Ἀδύνατο λοιπὸν νὰ μὴ τοὺς εἶδαν οἱ κάτοικοι τοῦ Φελσενχαΐμ καὶ νὰ μὴν ἐπροφθασαν νὰ φύγουν καὶ νὰ κρυφθοῦν.

—Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς, ἂν οἱ ἄγριοι ἦλθαν τώρα τελευταία, οἱ οἰκογένειες πιθανὸν νὰ μὴν ἦταν στὸ Φελσενχαΐμ. Μήπως αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲν ἐπισκέπτονται συνήθως τὰ κτήματα; Ἂν δὲν τὶς βρήκαμε χθὲς στὸ Ἔμπερφουτ, μπορεῖ νὰ εἶναι στὸ Βάλντεγκ, στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, στὸ Τσουκερτόπ, στὰ πυκνὰ δάση.

— Ἂς πᾶμε πρῶτα στὸ Τσουκερτόπ, ἐπρότεινε ὁ Φραγκίσκος.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ,

πρέπει νὰ πᾶμε ἀλλὰ ὄχι πρὶν νυκτώσῃ.

— Ὄχι, τώρα ἀμέσως! ἐφώναξε ὁ Φραγκίσκος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κούσῃ τίποτα. Μπορῶ νὰ πάω καὶ μόνος μου. Δυόμισυ λεύγες νὰ πάω, ἄλλες τόσες νὰ γυρίσω, σὲ τρεῖς ὧρες θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ τότε θὰ ξέρουμε τί θὰ κάμουμε.

— Ὄχι, Φραγκίσκε, ὄχι! εἶπε ὁ Φρίτς. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ χωρισθοῦμε. Θάταν ἀσύνετο... Στὴν ἀνάγκη, σὰ μεγαλύτερος, σὲ διατάσσω.

— Φρίτς!... θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς;...

— Θὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάμῃς μιὰ τρέλλα.

—Φραγίσκε, εἶπε ἡ Ντόλλ μὲ ἱκετευτικὴ φωνὴ ἄκουσε τὸν ἀδελφό σου, σὲ παρακαλῶ!

Ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν συγκινήθηκε οὔτε ἀπὸ τὴν παράκληση τῆς Ντόλλ κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ κατεβῇ.

— Καλὰ λοιπόν! εἶπε τότε ὁ ναύκληρος. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνουν ἔρευνες, ἂς γίνουν πρὶν νυκτώσῃ... Γιατὶ νὰ μὴν πᾶμε ὅλοι μαζὶ στὸ Τσουκερτόπ;

— Ἐλᾶτε! ἀποκρίθηκε ὁ Φραγκίσκος.

— Μὰ στὸ Τσουκερτόπ πρέπει τάχα νὰ πᾶμε πρῶτα; ρώτησε ὁ ναύκληρος.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Στὸ Φελσενχαΐμ!

Πραγματικῶς, στὸ Φελσενχαΐμ ἔπρεπε νὰ πᾶνε πρῶτα. Ἂν οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶχαν πέσει στὰ χέρια τῶν ἀγρίων κι' ἂν ἦταν ἀκόμα ζωντανές, ἐκεῖ θὰ βρισκόνταν φυλακισμένες, ἀφοῦ ὁ καπνὸς μαρτυροῦσε πὼς τὸ Φελσενχαΐμ εἶχε ὁλόενα κατοίκους. Κι' ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ μάθουν τὸν γυρισμὸ τοῦ Φρίτς, τοῦ Φραγκίσκου, τῆς Τζέννυ, τῆς Ντόλλ, τοῦ Τζέϊμς καὶ τῆς Σουζάνας Ὀύόλστων.

— Νὰ πᾶμε στὸ Φελσενχαΐμ. καλά, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ. Μὰ ὅλοι;

— Ὄχι ὅλοι! εἶπε ὁ Φρίτς. Δυὸ-τρεῖς. Κι' ἄμα νυκτώσῃ.

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐφώναξε ὁ Φραγκίσκος. Πᾶω στὸ Φελσενχαΐμ!...

— Μὰ ὅσο εἶναι ἡμέρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, ἐλπίζεις νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους ποὺ τριγυρίζουν στὰ περίχωρα;... Μὰ καὶ νὰ γλυτώσῃς στὸ δρόμο, πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μπῇς στὸ Φελσενχαΐμ, ἂν τὸ κατέχουν αὐτοί;

—Δὲν ξέρω τίποτα! . Θὰ πάω νὰ ἰδῶ ἂν οἱ οἰκογένειές μας βρίσκουντ' ἐκεῖ καὶ θὰ ξαναγυρίσω.

—Ἀγαπητέ μου Φραγκίσκε, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησία σου καὶ τὴ συμμερίζομαι . . . Ἄκουσε ὅμως τὶς συμβουλὲς ποὺ τὶς ὑπαγορεύει ἡ φρόνησι . . . Ἂν σὲ πιάσουν, ἂν σὲ ἰδοῦν μόνο οἱ ἄγριοι, θὰ καταλάβουν πὼς δὲν εἶσαι μόνος καὶ θὰ χαλάσουν τὸν κόσμο ὡς νὰ μᾶς βροῦν. Δὲν θὰ εἴμαστε πιὰ ἀσφαλεῖς οὔτε στὸ Βάλντεγκ οὔτε πουθενά.

Πραγματικῶς, αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἔτρεχαν μὲ τὴν ἀνυπομονησία τοῦ Φραγκίσκου. Ὅπου καὶ νὰ κατέφευγαν, οἱ ἄγριοι θὰ τοὺς ξετρύπωναν.

Τὸ ἀναγνώρισε ἐπὶ τέλους ὁ ἀνυπόμονος κι' ὑποτάχθηκε. Θὰ περίμενε νὰ σκοτεινιάσῃ καὶ τότε μόνο θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Φελσενχαΐμ μὲ τὸν Τζὼν Μπλόκ. Οἱ δυὸ τους θὰ ἔκαναν εὐκολότερα αὐτὴν τὴν

«—Τώρα θὰ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ.»
(Σελ. 235, στ. β'.)

ἀναγνώρισι, ποὺ παρουσίαζε τόσους κινδύνους. Ἀπὸ τὸν ὄχθο τῆς δενδροστοιχίας, προφυλακτικά, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν στὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν. Ἂν τὸ γεφυράκι ἦταν σηκωμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, θὰ περνοῦσαν τὸ ποταμάκι κολυμπῶντας καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τρυπώσουν ἀπὸ τὸν δενδρόκηπο στὸν περίβολο τοῦ Φελσενχαΐμ. Θὰ μποροῦσαν τότε νὰ ἰδοῦν, ἀπὸ κανένα παράθυρο, ἂν οἱ οἰκογένειες ἦταν μέσα. Ἂν δὲν ἦταν, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ θὰ γύριζαν ἀμέσως στὸ Φαλκενχόρστ καὶ πάλι θὰ ξεκινοῦσαν μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ φθάσουν, πρὶν ξημερώσῃ, στὸ Τσουκερτόπ.

Ἄ, τί ἄργὰ ποὺ περνοῦσαν οἱ ὧρες! . . Ποτὲ ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν βρέθηκαν σὲ πιὸ στενόχωρη θέση, οὔτε ὅταν τοὺς ἀφῆκαν μὲ τὴ βάρκα στὸ ἔλεος τοῦ ὠκεανοῦ, οὔτε ὅταν ἡ βάρκα αὐτὴ ἔσπασε στοὺς βράχους τοῦ ὅρμου τῶν Χελωνῶν κι' ἐκινδύνευσαν οἱ ναυαγοὶ νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα στὴ ἀφιλόξενη ἐκείνη ἀκτή!

Γιατὶ μέσα 'ς ὅλες αὐτὲς τὶς συμφορὲς καὶ τὶς στενοχώριες, εἶχαν τοὐλάχιστο τὴν παρηγορὰ νὰ μὴν ἀνησυχοῦν γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἀλλὰ νὰ τώρα ποὺ εὑρίσκαν τὸ νησὶ στὴν ἐξουσία μιᾶς ὁρδῆς ἀγριανθρώπων, χωρὶς νὰ ξέρουν τί ἀπέγειναν οἱ δικοί τους, χωρὶς κἂν νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς ζοῦσαν, πὼς δὲν εἶχαν σφαγῆ . . .

Ὡστόσο ἡ ἡμέρα προχωροῦσε. Κάθε λίγο, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, καὶ συχνότερα ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ, σκαρφάλωναν στοὺς κλώνους τῆς μαγκλιέρας γιὰ νὰ βλέπουν τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐξοχή.

Ἤθελαν προπάντων νὰ μαθοῦν ἂν οἱ ἄγριοι ἦταν ἀκόμα στὰ περίχωρα τοῦ Φαλκενχόρστ ἢ ἂν εἶχαν πάρει τὸ δρόμο νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχαΐμ.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν τίποτα. Μόνο τὴ στήλη ἐκείνη τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἀνέβαινε πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ὡς τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, κανένα περιστατικὸ δὲν ἄλλαξε τὴν κατάσταση. Τὸ γεῦμα ἑτοιμάσθηκε μὲ τὶς προμήθειες τῆς κατοικίας κι' ἔφαγαν καλά. Μετὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Τζὼν Μπλόκ, ποὶος ἤξερε μὴ θάταν ἀνάγκη νὰ φύγουν ὅλοι γιὰ τὸ Τσουκερτόπ, κι' ὁ δρόμος θάταν πολύς . . .

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε μιὰ κανονιά.

— Τί εἶναι; ἔκαμε ἡ Τζέννυ, ποὺ ἑτοιμάσθηκε νὰ τρέξῃ 'ς ἕνα παράθυρο.

Ἀλλὰ ὁ Φρίτς τὴν ἐμπόδισε.

— Δὲν ἦταν κανονιά; εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

— Κανονιά! φώναξε ὁ ναύκληρος.

— Ποιὸς νὰ τὴν ἔρριξε; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Κανένα πλοῖο ἴσως. ἀπέξω ἀπὸ τὸ νησί, εἶπε ὁ Τζέϊμς.

— Ἴσως ὁ Ξιφίας! . . φώναξε ἡ Τζέννυ.

— Μὰ τότε θὰ εἶναι κοντά, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ, γιατὶ ἡ κανονιὰ ἀκούσθηκε καλά.

— Στὴν παράτσα! φώναξε ὁ Φραγκίσκος, ὁρμῶντας στὸν ἐξώστη.

— Τὸ νοῦ σας μὴ σᾶς ἰδοῦν! ἐσύστησε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

Ὅλα τὰ βλέμματα στράφηκαν στὴ θάλασσα.

Κανένα πλοῖο δὲν φαινόταν. Κι' ὁ μὼς ἂν ἡ κανονιὰ ἐκείνη εἶχε πέσει ἀπὸ πλοῖο, δὲν θάταν μακρύτερ' ἀπὸ τὸ νησάκι τῆς Φάλαινας. (Ἕπεται συνέχεια)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δὲν μπορεῖς ἐλεύθερος
Νᾶσαι μὲ ἀλυσίδα.
Μοναχὸς σοῦ χόρευε
Κι' ὅσο θέλεις πήδα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ***ὀκτώ***: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 6,20*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 16*** καὶ ραμμένος ***δρ. 18***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσδιετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***80*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***3***.— εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΛΕΙΔΙ

Πέντε μέρες τώρα παιδεύονταν νὰ κτίσει τὰ θεμέλια. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κτίζει καὶ νὰ καρφώνει. Τέλος, στὸ κατάκοπο σῶμα του αἰσθάνθηκε μιὰν ἀνάπαυση, ὅταν ἕνα πρωὶ ἔριξε ὑπερήφανα τὸ βλέμμα του στὸ τελειωμένο σπίτι. Μὰ ἤρθαν κακὲς μέρες: τρία μερόνυκτα ἔβρεχε δυνατὰ καὶ μανιασμένος ἀέρας ὡρμοῦσε στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, κόβοντας τὴ δύναμή του στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, ποὺ λὲς καὶ βάλθηκε νὰ τὰ γκρεμίσει.

Καὶ νὰ ποῦμε, τὰ κατόρθωσε κάπως. Γιατὶ μὲ τρομακτικὸ κόπο τὸ σωριάστηκε μὲς στὰ νερὰ καὶ τὶς λάσπες τὸ μικρό του σπίτι...

Καντερὸ καρφὶ ἡ λύπη τοῦ τσάκωσε τὴν καρδιά. Δὲν ἀπελπίσθηκε ὅμως: ξαναβάλθηκε νὰ τὸ κτίσει πάλι. Καὶ τὸ ἔκτισεν. Ἀλλίμονο ὅμως... Σεισμὸς τὸ σφιγταγκάλιασε καὶ δαιμονισμένα ἔρχισε νὰ τὸ κουνᾶ ὥσπου τὸ ἔστρωσε χάρβαλα... Αἷμα ἔσταξε ἡ καρδιά του κι' ἡ ἀπελπισιά του ἦταν δαιμόνιο ποὺ δὲ χωροῦσε στὸ σῶμα του. Θέλησε νὰ γκρεμισθεῖ ἀπ' τὸ καμπαναριό, μὰ τὸν ἐμπόδισαν συγκρατῶντας τον. Καθισμένος στὰ ἐρείπια τοῦ γλυκοῦ του σπιτιοῦ, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο μὲς σ' ἀδύνατα χέρια του, σκέπτουνταν τὴ μοῖρα του. Κι' ἔλεγε πὼς δὲ θὰ βαστάξει ὡς τὸ τέλος. Κι' ὕστερα σήκωσε βαρὺ τὸ κεφάλι μέγαν ἀναστεναγμό. Κᾶτι ἔνιωσε νὰ φεύγει ἀπὸ μέσα του, τὸν ἥλιο, τὸν οὐρανό, τὴ γῆ, τὰ δένδρα... Κι' εἶδε εὐθὺς μπροστά ἀ' του κάτι σὰν ἄσπρο φῶς, σὰν ἀέρα ἄυλο κι' ἀσχημάτιστο. Σὲ λίγο ἄκουσε μιὰ φωνή: "—Κρῦψε τὴν βαθιά: θὰ σοῦ χρειασθεῖ!. Καὶ μὲς στὴν παλάμη του, ἔπεσε μιὰ ἀχτίδα. Τὴν ἔκλεισε καὶ ἔμεινε κατάπληκτος ποὺ σφάλισε καὶ τὴν ἀχτίδα μέσα!

"—Πῶς γίνεται;, μυρμούρισε. Μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἔκρυψε στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του, ὅσο μποροῦσε βαθύτερα. Καὶ νά, πῶς τοῦ χρειάσθηκε: Κάποτε, αὐτὸς καὶ μερικοὶ ἄλλοι ταξίδευαν μὲ καράβι. Μόλις ξεμπαρκαρίσθηκαν, ὕστερ' ἀπὸ ἐπικίνδυνες θαλασσοταραχές, καὶ περιπλανήθηκαν λίγο στὴν πρώτη στεριά, βρέθηκαν ἕξαφνα μπρὸς σ' ἕνα μαντρωμένο κῆπο, γεμάτον ἀπὸ σκιερὰ καρποφόρα δένδρα, γοργὰ καὶ καθάρια ρυάκια, ζωηρὰ πουλιὰ καὶ ὄμορφα σπιτάκια. Ἡ θύρα ἦταν ἀνοικτὴ καὶ ὅλοι ὥρμησαν νὰ μποῦν μέσα. Μὰ εὐθὺς ἔκλεισε δυνατά. Πάνω ἔγραφε: "Σκοπὸς" τόνομα τοῦ κήπου. Τότε προσπάθησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν· μὰ τοῦ κάκου. Ἐξέπασαν τὴν κλειδαριά. Κι' ἔγραφε: "Ἀνοίγει μὲ φωτεινὸ κλειδί, ἀχτίνα...

"—Μπρέ!... ἔκαμε αὐτός. Ἐγὼ ἔχω!, Κι' ἀφοῦ τὴν ἄνοιξεν ἀπὸ τὸν κόρφο του, τὴν ἔβαλε στὴν κλειδαρότρυπαν. Ἀμέσως ἡ θύρα ἄνοιξε, μόνο γι' αὐτόν, καὶ πάλι βιαστικά, γρήγορα ἔκλεισε, ἀφίνοντας τοὺς ἄλλους ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο, λυπημένους... Αὐτὸς ἤπιε κρυερὸ νεράκι, ἔφαγε ὁπωρικὰ καὶ ξαπλώθηκε γ' ἀγκαπαυθῆ στὴ σκιά, κάτω ἀπ' τὰ δένδρα.

Ἀπὸ τότε δὲν ἀπελπισθήκα πιά

Θρακικὸν Ἰδεῶδες

Ο ΑΙΣΩΠΟΣ ΚΙ' Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

Ὁ Αἴσωπός μας μιὰ φορὰ Ἐπήγαινε σὲ μιὰ δουλειά, Κι' ἀπάντησε στὸ δρόμο τὸν κύριο ἀστυνόμο.

—«Ποῦ πᾶς μὲ τόση βία;» Αὐτὸς τὸν ἐρωτᾶ. Κι' ἐκεῖνος θυμωμένος, ("Ἴσως κι' ἀφημημένος)

—«Δὲν ξέρω» τοῦ ἀπαντᾷ. Τότ' εὐθὺς ὁ ἀστυνόμος, Νὰ τὸν πιάσουνε διατάσσει, Ἐπειδὴ τοῦ εἶχε, λέει, Ὁ αὐθάδης... αὐθαδιάσει.

Κι' ὁ Αἴσωπος κλαψιάικα, —«Ἄφησέ με» τὸν παρακαλεῖ «Ποῦ ἤθελες νὰ ἤξερα Πῶς πήγαινα... στὴ φυλακή!»

Σπάρταχος

Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΑΛΑ

Ἕνας, ὅταν ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν τὸ ἐργαλεῖά τους· μὲ μυτερὲς καὶ σκληρὲς πέτρες, εἶδε στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἀπόκρημνου καὶ παρθένου βράχου μιὰ φωλιά. Θέλησε νὰ τὴν πάρη—τ' αὐγὰ θὰ τοῦ χρησίμευαν γιὰ τροφή—κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη, πατώντας σεις ρωγμὲς καὶ στὶς προεξοχὲς ποὺ πορουσίαζε ἡ ἐπιφάνεια.

Ἡ ἀνάβαση ἦταν δύσκολη κι' ὅμως τὴν ἐπιχειροῦσε γιατὶ ἤξερε ὅτι θὰ ἀποζημειωθῆ ἀρκετά. Τὰ χέρια του αἱματωνόνταν στὸν ἄγριο βράχο, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε γ' ἀνεβαίνη, γιατὶ ὅσο εὕρισκε περισσότερες δυσκολίες, τόσο μεγάλωνε ἡ ἐπιθυμία του ν' ἀνέβῃ στὴν κορυφή. Μὰ θάχε κάμει πάρα πάνω ἀπ' τὰ μισὸ δρόμο, ὅταν εἶδε πὼς ὁ βράχος γινόταν ἴσιος, χωρὶς βαθουλώματα, χωρὶς καμιὰ προεξοχή. Νὰ ἐξαπολουθήσῃ τὴν ἀνάβαση ἦταν ἀδύνατο. Δὲν ἤθελε ὅμως ν' ἀφήσῃ τὸ σχέδιό του καὶ νὰ κατεβῇ. Ἄξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα πῆρε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ποὺ ἦταν ἐλεύθερο, τὸ σκεπάρνι κι' ἐπροσπάθησε αὐτὸς νὰ κάνῃ μερικὲς ρωγμές.... Ἔτσι κατόρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ἀπάτητη κορυφή.

Ἡ πρώτη σκάλα εἶχε γίνει.

Φιφῆς

ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Τὰ πνεύματα, σιγά, σιγά,
δειλὰ καὶ φοβισμένα
χθὲς κατὰ τὰ μεσάνυχτα,
στὴ νεκρική σου κλίνη
καθίσανε, φίλε ξανθέ,
Καὶ εἴπανε σὲ μένα
τὰ μέρη ποὺ ἡ ψυχούλα σου
θὰ πάῃ Κι' ἡ σελήνη,

στὴ δύση της ὡς ἔγερνε
ἐκείνη τὴ στιγμή,
στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο
στάθη... Καὶ τί εἶδα!
... τὸ ἰδεανικὸ πορτρέτο σου,
στὴν ὤχρα εἶχε βαφτεῖ,
καὶ σοῦχανε τὸ σῶμα σου,
σὲ σάβανου χλαμύδα. —

Κι' ὅταν κα' πάλι γύρισα
τὸ τραγικὸ φεγγάρι
νὰ ἰδῶ, μιὰν ὄψη ταραχῆς
τὸ δύστυχο εἶχε πάρει
τότε, καὶ τὰ ἀλίριστα
πενεύματα, φοβισμένα
τελειώνανε ὁ, τι λέγανε
φίλε ξανθέ, γιὰ σένα...

Νύσση Ἄνος

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Σὲ κάποιο δρόμο ἡ ἀστυνομία τοποθέτησε μιὰ πινακίδα, ὅπου ἔγραφε· «Ἀπαγορεύεται ἡ διάβασις ὀχημάτων καὶ ζώων.»

Ἤμαστε μιὰ παρέα ἀπὸ πεντ' ἕξῃ παιδιά. Πλησιάζαμε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ὅταν ἕνας ἀπ' τὴ παρέα μας φώναξε γιὰ νὰ κοροϊδέψῃ.

—Παιδιά, μὴν περνᾶτε ἀπ' αὐτοῦ, γιατὶ ἀπαγορεύεται ἡ διάβασις ζώων!

—Ἀ! φώναξε ἄλλος. Τώρα κατάλαβα γιατὶ προχτὲς καθὼς περνοῦσες, ἕνας χωροφύλακας σὲ σταμάτησε καὶ σὲ γύρισε πίσω!...

Γέλιο καὶ πειρίγματα στὸ κορόϊδο.

Ἀθυρόστομος

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ ΤΕΛΕΙΑΣ

Μιὰ μέρα, κάποια Τσαρίνα τῆς Ρωσσίας βρῆκε ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Τσάρου μιὰν ἄνω φορὰ πολιτικοῦ καταδίκου, π ἐζήτοῦσε χάρη.

Στὸ περιθώριο αὐτῆς τῆς ἀν φορᾶς, ὁ Τσάρος ὁ ἴδιος εἶχε σ μειώσει: «Νὰ συγχωρηθῆ ἀδύνα νὰ στάλῃ στὴ Σιβηρία».

Ἡ Τσαρίνα πῆρε τότε τ πέννα ἔσβησε τὴν ἄνω τελε μετὰ τὴ λέξη ***ἀδύνατο*** καὶ τ ἔγραψε μετὰ τὴ λέξη ***συγχωρηθ***

Ἔτσι ἄλλαξε ὁλωσδιόλου τὸ νό ημα τῆς φράσεως, ποὺ τώρα ἔλεγε «Νὰ συγχωρηθῆ ἀδύνατο ν σταλῆ στὴ Σιβηρία».

Ὁ Τσάρος τὸ εἶδε, γέλασε, πο ραδέχθηκε τὴ διόρθωση καὶ ἔστ στὸν κατάδικο ἐκεῖνον ἐδόθη χά ρις.

Ἰδ ὠδῆς Πυργιωτοπούλ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ποιὸς ἦταν ὁ Διόνυσος;
—Δὲν θυμᾶμαι...
Πετάχτηκα θριαμβευτὴς στ μέσῃ:
—Ὁ μανάβης, καλέ, ὁ Διονύσης ποὺ περνᾶ κάθε μέρα.

(*Γέγονός*)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πετραχτὸ Ναυτά

***

Στὸν πέτακα.

Ὁ διδάσκαλος— Τί κρατούμενα ἔχεις, Τοτό;

Ὁ Τοτός— Τὸ σπόγγο καὶ τὴν κιμωλία.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σαταν

***

Στὸ δρόμο·

Ὁ ζηλιάνος'— Λίγο ψωμὶ γιὰ τὸ Θεό, κορίτσι μου!

Ἡ Πεισματάρα.— Τί λές Τρώει ψωμὶ ὁ Θεός;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σ·όρπια Φύλλ

***

Ἡ Βεατρίκη στὸ ζαχαροπλα. στεῖον.

—*Πόσο* ἔχουν αὐτοὶ οἱ κουραμπιέδες;

—Δύδεκα δραχμὲς ἡ ὀκά.

—Εἶναι καλοί;

—"Ἔξοχοι, ἀφρᾶτοι, ἐλαφρότατοι.

—Μπᾶ, ἐλαφρότατοι!.. Κι' ὡ πόσο ζυγίζει ἡ ὀκά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλέκτρας

***

Ἡ μαμά:—Τί κακοήθεια εἶν' αὐτή! Νὰ γλύφῃς τὴν τούρτα!..

Ἡ Πεπαρηθιακὴ Ἀκτή:—Δὲν πειράζει, μαμά, ὁ γιατρὸς εἶπε τὸ πρωὶ πὼς ἡ γλῶσσα μου εἶναι καθαρή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Σκόρπια Φύλλα

***

Ο Κουφιοκεφαλάκης στὸ Φωτογραφεῖο.

—Θέλω νὰ φωτογραφισθῶ μὲ τοὺς φίλους μου. Πόσο κοστίζει;

—Δεκαπέντε δραχμὲς ἡ δωδεκάς

—Μὰ ἐμεῖς εἴμαστε μόνον πέντε

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κωνσταντινουπολιτάκι

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι. 29 Ἰουνίου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν "Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ", ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.("Ἰδε φυλ. 1—3)

ΠΡΟΣ τὸ κ. Φαίδωνα, ὁ συνεργάτης μου κ. Παναγιωτόπουλος ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

Κύ τε Φαίδ ρ,

«Σχετικὰ μ' ὅσα σωστότατα καὶ λογικώτατα γράψατε στὶς τελευταῖες σ ς Ἐπιστολὲς γιὰ τὴ ἰδεολογία τῶν σοσιαλιστῶν, ἀξίζει νὰ σᾶς σημειώσω κάτι:

«Δι ἑξάντας εἰς ἡμέρας τὸ τὸν «Αἴαντα» τοῦ Σοτο λέους, σταμάτησα ς αὐτοὺς τοὺς στίχους (160-161) τῆς παρόδου τοῦ χοροῦ, ποὺ θὰ εἶχαν β βαια πολὺ καλὰ τὴ θέση τους ὡς μ τὸ στι, Ἐπιστολὲς σας:

«*Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς*
[ἄριστ' ἄν
καὶ μέγας δρθοῦτ' ὑπὸ μικρο-
[τέρων»

«Καὶ σὲ πρόχε ρη μετάφραση:

«Γιατὶ μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους κι' ὁ μικρὸς ἄριστα μπορεῖ νὰ κρατηθῆ στὴ θ ση του κι' ἀπὸ τοὺς μικροτέρους (μὲ τὴ βοήθεια τῶν μικροτέρων) ὁ μεγάλος».

«Χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸ νὰ π λεμήσῃ τὶς σοσιαλιστικὲς ἀκρότη ες ὁ Σοφοκλῆς πρὶν γεννηθῆ ὁ σοσιαλισμός, εἶπε ὅμως μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν προσέξῃ κανεὶς κ ὶ μάλιστα ὁ «μοναρχικὸ ς» σας φίλο».

Πολὺ δικ ς σας

Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος

Ματωμένο Χρυσάθεμο, μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση διάβασα τὸ ἐπεταμένο καὶ στοχαστικώτατο γράμμα σου. Πρῶτα-πρῶτα ἕνα εὖγε γιὰ τοὺς λεμπρούς βαθμούς. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημαι κτὶ εἴδους ἐλευθερίας· θέλω γιὰ τὶς γυναῖκες σοῦ ἀπαντῶ σύντομα: ἀπόλυτη ἐλευθερία, ποὺ λ ς, δὲν ὑπάρχει. Κάθε ἄτομο παίρ ει ὅση ἐλευθερία τοῦ ἀξίζει. Νομίζω ἐοιπὸν πὼς καὶ κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ μπορῇ νὰ παίρνῃ ὅση ἐλευθερία τῆς ἀξίζει. Καὶ «δουλευτίνα» ποὺ λές; καὶ δουλευτίνα! Φτάνει νὰ τῆς ἀξίζῃ.

Ὁ *Ἔφηβος Ἑρμῆς* καὶ τὰ *Σκόρπια Φύλλα* πληροφορο ν τὸ Ἀγκύλι, ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδίδονται καὶ τὸ «Δελτίον τῆς Ἀκαδημίας» (διευθυντὴς Ὄθων Ρουσσόπουλος, πλατεῖα Κάνιγγος συνδρομὴ ἐτησία δρ. 5, μηνιαῖον,) καὶ ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ», (διευθυντὴς Π.πανικολάου, Ἀγία Ζ νη, Ἀθῆναι.)

Ὁ κλῆρος «ταίει. *Μίκη Ζ ζα*, γιατὶ ἄλα σχιδὸν σοῦ ἔχουν ἐγκριθῆ. Ἡ ἐπ δρ ση αὐτὴ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς κ ὁ ἄλλο εἶναι παρὰ ἄλαθερη καὶ μακάρι ν ὰ τὴ διατηροῦσες. Ἡ «Ἱστορία τῆς Νεοελλη νικῆς Λογοτεχνίας» τοῦ Ξενοπούλου εἶναι σχεδὸν τελειωμένη, ἀλλ' ἄγνωστο πότε θὰ ἐκδοθῆ.

Τὸ ἑξῆς νόστιμο μοῦ γράφε ἡ *Παρβάτη* ς ἕνα ὡραῖο, γε ἄπο ἀγάπη γράμμα. Σὲ κάποιες φίλες της, μαθήτριες σὺ Γυμνασίου, ἐπρότεινε τὴ Διάπλαση. «— Μ ἄ! τὶς εἶπαν ἡ Διάπλασις εἶναι γιὰ μπεμπέδες!— Κι' οἱ Ἀθηναῖκὲς Ἐπιστολὲς;» παρατήρησε ἡ *Παρβάτη*. «— *Μπᾶ!* αὐτὲς εἶναι γιὰ φιλοσόφους!» Δὲν εἶναι, ἀλήθεια, ἀνεξήγητο, μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου νὰ βρίσκουν ἀκατάλληλα γι' αὐτὲς τόσο τὸ «Μικρὸ Ἐθελοντὴ» καὶ τὴ «Δευτ ρη Πατρίδα» — γιὰ μπεμπέδες!— ὅσο καὶ τὶς Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές,— γιὰ φιλοσόφους;! Ἀλλὰ ἡ *Παρβάτη* τὸ ἐξήγησε, ὅταν εἶδε στὰ χέρια τ ς κ τι πα λησπερισ?ε ά, ἀπὸ κεῖνα τοῦ δ ρόμου. Πολὺ φυσικά! Ἔτσι διεστρέφεται τὸ γοῦστο.

Ὡραία λύση ἔδωσε ὁ πατέ ας σας, *Ἐλπιδοφόρα Ἑλληνίς*: Πρῶ· α τὸς θὰ διαβάζῃ τὸ φύλλο κι' ἔπειτα σεῖς, κ τὰ σειραν Ἑλληνικ. Νὰ ὡμορφα ἄσχημα νὰ μοῦ τὰ σ ελν ἐς ἐσὺ κι' εἶναι δική μου δουλειὰ τὰ παρακάτω. Κανεὶς δὲν εἶναι ὑπο ρεωμένος νὰ λύνῃ ὅλας τὰς Ἀσκήσεις, ὅσες μπ ρῇ. Ἐνοεῖται ὅμως ὅτ βραβεύονται ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ λύνουν τὶς περισσότερ ς.

Ἀπόλαυση ἦταν τὸ γράμμα σου, *Νεῖλε*, μὲ τὰ ὡραῖα σκίτσα καὶ μάλιστα τὸ πρῶτο, τὸ χωριστό. Ἀλλὰ τί κακὸ κι' αὐτὴ ἡ ζέστη μὲ τὰ χαμψ νεα τοῦ τόπου σου! Φρίτσω καὶ τὰ συλλογιέμαι. τοῦς μπορεῖ νὰ φτάσουν καμμία ὥρα ὦ, ἐ ὦ. Γι' τὰ κάποτε φτάνουν, ξέρεις. Ἂς εἶναι, μοῦ φαίνεται πὼς προτιμᾶς τὸν ναυτὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐξέγερση τῶν Ἀραπάδων σας...

Σύλφε Αἴγ ιπτιώτη, ἔδειξα ὁ ὡραῖο γράμμα σου στὸν κ. Ξ. ποὺ σ' χαριστήθηκε πολὺ μὲ ὅσα γράψεις γιὰ τὴ «Ἀου α» καὶ μὲ τὴν πληροφορία ὅτι συχνότατα βλέπε ς στὴν π λη σας ἀνθρώπους νὰ κρατοῦν καὶ νὰ διαβ ζουν βιβλία τ ῦ. Δοξάζω κι' ἐγὼ τὸ Θεὸ γιὰ τὸ θαῦ α ποῦ σ' ἐλύτωσε ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες.

Τὸ ψευδώνυμο ποὺ προτείνει, *Ἀγοροκόριτσο*, θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς πολιτι ὸ κι αὐτὰ πρίπει νὰ τὰποφεύγουμε. Μπο εἴ; ὅμως νὰ βρῇς κανὲν ἄλλο, ἀφοῦ θέλῃς κ ὶ δεύτερο ψευδώνυμο.

Μυρτιά, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ἐξεχ σῃ ὅλους τοὺς κόπους. Ἐεχνῶ κι' ἐγὼ πὼς ἡ μελέτη δὲν σᾶφησε νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρό. Καὶ θέβαια ποὺ μποροῦς νὰ συνθέσῃς κανένα διηγηματάκι, ἢ ὅ,τι ἄλ ρ, καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλῃς γιὰ ἡ Σ λδα. Στὴ μαι ς σου περαστικά. Εἶσαι, βλέπω, καὶ καλὴ ν ινοκυρούλα, εὖγε!

Ἡ *Μαγεμένη Ρεμματιά* μοῦ γ ράφει: «Ποτὲ δὲν ἀνταζόμουν πὼς ὁ μή νας ποὺ πέρασε ἦταν δυνατὸ νὰ μοῦ χα ίσῃ τόση εὐτυχία. Γιατὶ τέτοια θεωρῶ τὴν Ἀγγελία τοῦ κ Ξενοπ ούλου τοῦ λατρεμένου ας, μὲ τὶς φωτογραφίες του καὶ μὲ τὸ ἰδιόχειρο γρ ψιμό του.... Τὴ φυλαξα στὸ συρταράκι μου, ὅπου κρατᾶω κλειστὸ κ ιθε ι ποὺ μὲ κάνει νὰ χαίρουμαι....» Ὡραῖα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφ ς γι' τὸ γυναικεῖο φ λο ογικὸ τμῆμα τοῦ «Συνδέσμου των Φιλομούσων». Ἀ. ἐργασθῆ, ἀφοῦ εἶναι με ἀξ ἐ εἶναι π ὺ ἐκλήθησαν νὰ τὸ ἱδρύσουν. Θὰ κάμῃ ἕνα καλὸ σ ὴν πατρίδα της.

Τὸ παραδέχομαι, *Ἀ λιέ*, πὼς δὲν εἶχες καμμιὰ ἰδέα ὅτι τὸ ψευ ώνυμο σου διαβάζεται «ι" ἀνάποδα. Θυμοῦμαι μάλιστα πὼς μοῦ εἶχες προτείνει μαζὶ ἄλλα δύο κι' ἐγὼ σοῦ ἐδιάλεξα αὐτό, ποὺ μοῦ φ νηκε πιὸ σ ὐμπο καὶ πιὸ εὔηχο. Δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τἀλλάξῃς. Κι' ἐπειδή, καθὼς μοῦ γράφεις, τὸ πῆ ες ἀπὸ μιὰ Βουλγάρα, ποὺ εἶ Γάλλοι, στὴν Θεσσαλονίκη τὴν ἔλεγαν Ἀλιέ, ἐπὶ Σύμμαχο, ἄς τὸ γράφουμε καὶ μεῖς ἔτσι, μὲ δυὸ λάμβδα, ὅπως εἶναι τὸ σωστό. Κι' ἔτσ... δὲν διαβάζεται πιὰ ἀνάποδα'— Χαιρετισμοὺς καὶ συγχαρητήρια στὴν *Ἀνάμνηση*.

Αὔγουστε Σπαθάρη, *Ἀρχιζιζ νιον*, *Δρ σιὰ τοῦ Ἀπρίλη*, *Σωτῆρ τῆς Πατρίδος*, χαίρω π λὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά. Πολὺ ὥμορφα τὰ πρῶτα σας γράμματα. Καὶ τὸ δικό σου, *Χρῆστε Ν. Μαλάκη*, ποὺ θὰ πάρῃς ἄργ τερα ψευδώνυμο· καὶ τὸ δικό σου, *Αὔγουλα Φραγκίδου*, ποὺ μόνη σου πρέπει νὰ εὕρῃς 3—4 ψεδώνυμα καὶ νὰ μοῦ τὰ στείλῃς γιὰ νὰ σοῦ διαλέξω...

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἰδιότροπος*, *Μικρὸς Τζόκεϊ*, *Σέσωστρις*, *Κοφτερὸ Σπαθί*, *Μέδων*, *Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως*, *Ὄνε ρο τῆς Κύπρου*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσκαθώματα κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικ ιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκριτνόμενα ἢ ἀνανεο ̓μενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Β εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Ζωντεμένο Ναυτάκι*, ἀ (ΧΚ). *Ἐλευθερο Πουλί*, κ. (ΣΑ). *Αὐτοροτῆς τῶν Ἀλυτρώτων ἀ. Δ ξαμένη Ἑλλάς*, ἀ (Α. Κ). *Φλόγα τοῦ Πόθου*, ἀ. (ΦΠ). *Σαμιακὸ Ἀκρογιάλι*, ἀ. (ΑΒ). *Ὡρίων*, ἀ. (ΓΜ). *Ρέν ς*, ἀ. (; !.—). *Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ἀ. (ΚΚ). *Πειρατικὴ Ἀθρα*, ἀ. (ΩΣ.) *Κύμα*, ἀ. (ΚΜ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50 Διὰ τὰς περισλέον. λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ.Μ. ἐπιθ μοῦν νἀνταλλάξουν;— τὸ *Ρεῖκι* μὲ *Σείριον*. *Μελλοθάνατην*, *Νύσην* *Ἄνον*, *Δήμ ν Πόπην*, *Τυχερόν*, *Μαρτζελίναν*, *Τρελλὴν Χορεύτριαν*, *Γυφτοσσαν*, *Γορ. Ψαρομ.*— — ἡ *Εὐγενὴς Ψυχὴ* μὲ *Κουκουνάραν*, *Χανουμάκι*, *Ἰσ ὰρ* — ὁ *Ἱππ της τῶν Ἀστέρων* μὲ *Δαγάναν*, *Φοίδην* καὶ μὲ ὅλους τοὺς *Ἱππότας* — ἡ *Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα* μὲ *Νοράϊδα τ. Βοσκ ίρου*, *Ἴναγεν*, *Ἐλιάδα*, *Εὐγενῆ Ψυχήν*, *Ἀρμὰ*, *Πλιογένητη*, *Ὀντιροστάλαστην*, *Πά μυν*, *Ἔπ ἀλοφην*, — τὸ *Ναυτόπουλο τῆς Θήρας* μὲ *Γυιόν τ. Ψηλορείτη*, *Παιδί τ. Μελλοντ.*, *Ἀρχηγ. τ Φυλῆς* — ὁ *Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς* μὲ *Φ λελεύθ*, *Κεφ λόν.*, *Φιλελεύθ. Πνεῦμα*, *Φιλε λεύθ. Ἑλληνα Γυιόν τ. Ψηλορ.*—ἡ *Φλόγα τοῦ Πόθου* μὲ *Ἀγν. Πόθον Ἀ.σμοηνθ.* *Ὑπαρξ.*, *Σμυρνιοπούλ.*, *Χιώτ.* *Τριανάρ.*, *Τραυ αφυλλέν.*, *Ἀτράνταχην*, *Μεγ.* *Ἰδέαν*, *Μποῦφον*.— ἡ *Σώρα Λεζενὲβ* μὲ *Νύμφ. τ. Δάσ.*, *Πρίγ. τ. Οὐλλ.*, *Καλαμ. Λουλ.*, *Μπίκα*, *Σκωδαλιάρα*, *Ἀφελὴ Κατανούλαν*, *Ρεῖκι*, *Ἠχώ*, — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* μὲ *Ἀγιὰ Σοφιά*, *Κολομβίνα*, *Σαρλώ*,— τὸ *Ἀγοροκόριτσο* μὲ *Βεατρίκη*, *Χολὸ Διαβ.*, *Ἰσαβέλ.*, *Ἔγνω Πόρτεν*, *Λιποτάχτη*, *Γιάγκο Λύσση*, *Βασιλέα τ. Γέλιωτ.*, *Φριδολ.*, *Ρόδ. τ. Χίου*, *Καπ. Πουλάκα*,— ὁ *Ἄγνος Πόθος* μὲ *Ἄγνη*, *Μακεδοσ.*, *Δακρυστάλ.*, *Ἀφελὴ Καταν.*, *Δουλ. τ. Καρδ.*, *Δροσοσταλιάδα*, *Γιοῦντεξ*, *Ἀνεμομ.*, *Τρελ.* *Χορεύτρ.*, *Μπίκαν*, *Κυρὰ Φροσ.*, *Γ'ληκ.* *Ἐλλάδα*, *Ξανθ.* *Μ ρκηδ.*, *Ἰστάρ.*, *Κρύσταλλέν*, *Ἠλέκτρ.*, *Σείριον*, *Ἤθην.*—τὸ *Σταραβόξυλο* μὲ *Φιλελεύθ.* *Ἑλληνα*, *Πειραϊκ. Διαβολάκι*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Ἀπογαιρετητήριον*. —«*Χαμομήλια*»(*δ καὶ 6*) —«*Ὁ πτωχός*». — «*Ἡ πρώϊμη μυγδαλιά*» κτλ.—«*Ὁ νοσταλγὸς στρατιώτης*». —«*Γέροντας καὶ θάνατος*». —«*Τὸ Φεγγάρι*» κτλ. —«"Αχ καὶ ἄταν . . . .» — «*Μέτωπο,

νιμοι ὅμως τὰ σχίζουν μὲ τὴν περιφρόνησή πού τους ἀξίζει, τὰ ρίχνουν στὸ τραθι καὶ οὔτε τὰ σπέπτονται πιά') *Πυροβολιτάκι* (συχαριστῶ πολύ γιά τὸ ξεπτάθωμα') *Λιποτάχην* (ἔλαβα τὸν «Πηνειό», μπράβο!) *Γυμνασιάσιον Ζιζάνιον* (ἐμπρός, νὰ τὸν ἱδρύσετε μὲ τὴν συχή μου σᾶς συχαριστῶ πο ὑ ἔστειλα!') *Ἀθηναῖον Ἱππόστην* (ἔστειλα. προηγουμένην δὲν ἔλαβα') *Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα* (λαμπρὰ ἰδέα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐκτελέσω, γιατὶ δὲν ἔχω τόπο καὶ καιρό') *Μίρσιαν* (ἔστειλα' γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν μπορῶ νὰ πῶ παρ' ἀρ.ῶ δημοσιευθοῦν· σρεῖλε σὺ κι' ἄλλα· αἱ Ἀσκήσεις γράφονται μαζὶ σ' ἕνα τετράδιο') *Νεφέλην* (σοι εἶχ' ἀπαντήσει ὅταν ἔλαβα τὸ παραπονεμ.ρικο γράμμα σου') *Κασταινὴν Πιγκηπέσσαν* (τὸ ἔλαβα πολὺ ἀργά') *Τρελλὴν Χορεύτριαν, Πτωσιλέα τῶν Ἀστέρων, Λαρισαϊκὸ Γαϊδουρόγκαυδο, Δοξασμένο Εἰκοσένα, Μελοθάνατη Ἄθωνα*, κτλ.κτλ.

Ἑλλὰς τῶν Φώτων, Σὲρ Ραβογγάρ, Τιμημένο Φ.ἄμπου.ο (ἔλαβα, εχαριστῶ.)

Ἀνείδεαν, Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, Δοξασμένην Ἑλλάδα, Ἀερόκτις Πόλης, Α. Γαλδέμην, Δημ.λίπ., Γ. Ε. Ἀλτινάλ. (ἔστειλα')

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μὲ ἀ τὴν 2-ὴν Ἰουνίου, θ.παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Εὐχάριστο καὶ καὶ οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς «Διαπλάσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκτὰ μέχρι τῆς 2ας Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προσθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων).

455. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἀπρόσωπο,
Μὲ τἄλλο μου ὁρκίζεσαι,
Καὶ μὲ τὰ δύο, λῦτα μου,
Ἀμέσως... χρηματίζεσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφολοῦς Κωστανοῦλας

456. Στοιχειοκονόγριφος

Νὰ τὸ λύσῃ: μπορεῖς σύ;
Εἶν' ἕνα γνωστὸ νησί.
Ἕνα γράμμα τοῦ ἀφαιρῶ
Καὶ τὸν τόνο του κινῶ
Καὶ σὲ μέρος ἱερὸ
βρίσκομαι καὶ προσκυνῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλεφή μου

457. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Μὲ Ζῆτα, ζήτει κάποιο βουνό.
Μὲ Χί, εἶναι χρήσιμο στὸ μαθητή.
Μὲ Σίγμα, κάτι φθοροποιό,
Τρώει τὸ ξύλο καὶ κάθε τί,

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Ν. Χαρίση

458. Αἴνιγμα

Ὄργανο διαφανὲς τὸ ἀρσενικό μου,
Ὄσπριο θρεπτικότ.θηλυ ὁ μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυροβολιτάκι

459. Ἀστήρ

* * * Ὁριζοντίως φυτὸν ἐδώδιμον· καθέτως περίφημος μεσαιωνικὸς ἥρως· διαγώνιως χώρα τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐσία ἐκρηκτική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδ. Ἱππότου

460—464. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντιλαγῇ ἑνὸς γράμματος· ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μῦθος, ἅρμα, ἀθῶος, πῖθος, βάθος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

465. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 2 = Ἄνθος
2 3 4 5 4 6 2 = Ἐλάττωμα
3 4 5 6 = Τροφή
4 5 2 6 2 = Δέδρον
5 2 5 6 2 = Ἀθρόπτινον
6 3 2 5 2 6 2 = Ὀροτειρά

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀφλ. Γυμνασιόπαιδος

466. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

—Κική, νὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὸ φάρμακο.
—Ποιὸ φάρμακο;
—Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος Ζιλά

467. Φωνηεντόλιπον

ν σ - σ - ς - ** - μ - σ - σν

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχ. Κ. Χατζημιχάλη

468. Γρῖφος

β β
β β β β 6 β
β β β β β β β β
β β β β

ρῦσαι
αἴνω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πραγματικότητος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

469. Devinette

Je suis fort triste avee ma tête, et souvent fort gai sans ma tête;

Je te detruis avee ma tête, et je te nouris sans ma tête;

On me fait tous les jours sans tête, et qu' une fois avec ma tête.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Ροδοδακτ. Αὐγούλα

470. Homonymes

1. Sur le trône, à cotè de mon époux.
2. Habitant des pays froids, domestique, il est très utile.
3. On le conduit grâce à mon aide.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοῦ Διαβόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

240. Πηνειός (ποινή, ὄς.)—241. Γρῖφος (γρύ, φῶς.)—242. Τέρας - δέρας κέρας - πέρας.—243. Ἰόνιον (ἴον, ἴον). 244. ΔΕΚΑΚΙΣ ΔΗΜΝΙΟΣ ΛΕΜΕΣΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΑΤΤΑΛΟΣ ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝ 245. ΑΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ (Ἔσδρας ὁπλίτης, Πάρος, ἅρπα, Ρία, Δαρεῖος, ἵππος, Σέρραι.)—246-250 Διὰ τοῦ Μ: ὅρμος, ἀμνός, μωρός, ἄμμη, μεῖον.—251. ΕΡΑ ΑΓΑΘΩΝ. (Ἐκ τ. Ρίζα, Δίξω, Ἄσχημος, Γέρων, Ἀρχή, Θάνατος, Ὅλα, Νοῦς.)—252. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—253. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας (Ἄνω σχῶ Μέντα - Σκάρ δι' ἄς.)—254. Le Temps.— 255. Reflechissez avant de parler.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ.ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ'—276)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀρχαιρεσίαι Υἱὸς τῆς Νυκτός πρόεδρο, *Θλιμμένος Κισσός* ἀντιπρόεδρος, *Φύσκαιᾶς* γραμματεύς, *Ἐρρίκος Δανιλό* ταμίας, *Ἀθηναϊκὸ Διαβολάκι* σύμβουλος. Μέλη· *Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, κτλ.

(ΚΑ—276)

Ρεῖκι, διὰ πρότασιν εὐχαριστῶ. Μ. Μυστικὰ ἔστειλα.— ΑΦΡΙΚΑΝΑ

(ΚΑ'—277)

Ἰστάρ, χά, χά, χά! τὴν ἔπαθες χιώτικη. — ΑΦΡΙΚΑΝΑ

(ΚΑ'—278)

Ἀνοιξι τικη Βραδυά, ἀντιλλάσσομεν Μ. Μυστικά· Ἂν δέχεσαι, στεῖλε.—*Κυρὰ Φροσύνη*

(ΚΑ'—279)

Πανθὴ Φοίβη, Ἀφρικάνα, Θηλυκὲ Διάβολε, Παραβάτη, Ἰστάρ, ἀλληλογραφοῦμε: Περιμένουμε. Διεύθυνση ἡ παλιὰ τῆς «Δημοκρατίας» γιὰ μᾶς!—*Σατανᾶς, Ρεῖκι*

(ΚΑ.—280)

Παναγιὰ τῶν Ρόδων, γιὰ ἄρνηση κατάκαρδα λυπᾶμαι! γίνομαι φυτήλι! λυώνω! Χαιρετισμοὺς στὴν *Ντολερές*.—*Εὐγενὴς Ψυχή*, σοῦ ἐμειδίασαν.—Σατανᾶς

(ΚΑ'—281)

Α' ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΗ
«ΦΑΟΥΣΤ»

Πῶς φανταζεσθε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου;

Σὴ διάθεσή σας μήνας. Θὰ βραβεύσω δύο μὲ ἔργα συγχρόνων συγγραφέων. Γράψατε· Γεώργιον Κυριακίδην, Θησείου 13. Πειραιᾶ.

(ΚΑ'.—282)

Ἐγγράφομαι μέλος τοῦ «*Φιλολογικοῦ Σαλονιοῦ*» Καλαμῶν.

Φρουρὸς τοῦ Δικαίου

(ΚΑ'—283)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΑΠΟΛΕΩΝ»

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖον «Κωμωδία Ἀριστείου». Ἀπευθυνθῆτε· Μελησσινόν, Ναύπλιον.

(ΚΑ'—284)

Τάσσομαι στὸ πλευρὸ τῆς δοξασμένης «*Δημοκρατίας*».

ΑΥΓΡΩΤΗΣ ΤΩΝ ΑΥΛΥΡΩΤΩΝ

(ΚΑ'—285)

Τασσόμεθα στὸ πλευρὸ τῆς δοξασμένης «*Δημοκρατίας*».

ΑΔΕΛΑΙΣ, ΧΡΥΣΟΦΤ. ΕΛΠΙΔΑ

(ΚΑ'.—286)

Ἰστάρ· εἶσαι ἡ Τ. Ἀνδρονίκου

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—287)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ c. p. μὲ ὅλον τὸν Διαπλασιόκοσμον. Ἰράνια Βάρνα, p. r. Ζάκυνθον.

(ΚΑ'—288)

Ἀγροκόριτσο, Μ. Μ. δὲν ἔλαβα· Θὰ ἦταν τιμή μου, ἂν δεχόσουν τὴν ἀλληλογραφίαν μου.—*Ἀγνὸς Πόθος*

(Κ—Α'289)

Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα καὶ ὅσοι μοῦ πρωτείνατε Μ. Μ. δέχουμαι καὶ περιμένω στὴ διεύθυνση· Ἀγγελική Γαλιοπούλου, Γιάννενα.—*Ὀνειροστάλαχτη, Δακρυοστάλαχτη*, ἂν δὲν εἶσθε ἡ *Βεατρίκη, Ἐπτάλοφη*, δὲν ἔξω πιὰ τίποτε.

Μελλοθάνατη

(ΚΑ'.—290)

Ζήτω ἡ «Δημοκρατία» φωνάζω, προσχωρῶν 'ς αὐτή.

Ἀνοιξιάτικη Βραδυά

(ΚΑ' —291)

Τάσσομαι μὲ τὴ «Δημοκρατία.»

Ἄλης Δώρικης

(ΚΑ'.— 292)

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσους μοῦ ἐπρότειναν Μ. Μυστικά. Πρὸς τὸ παρόν δὲν ἀνταλλάσσω· ἀλλὰ ἐπιφυλάσσομαι

Καστανὴ Πριγκήπισσα

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Μυθιστορήματα, Διηγήματα, Δράματα, Κωμῳδίαι.]

Ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα Ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπάρχουν μόνον τὰ κάτωθι τόμοι, *πωλούμενα εἰς τὰ Γραφεῖον μας*. Τὰ σημειούμενα δι' ἀστερίσκου πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθοῦν.

Αἱ ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ παραγγέλλοντες πρέπει νὰ στέλλουν τὰ διπλάσια ταχυδρομικὰ (ἀντὶ 50 λ. 1 δρ. ἀντὶ 60 λ., 1,20 κτλ.)

* ΘΕΑΤΡΟΝ, *Τόμος Α'* (Φωτεινὴ Σάντρη, Στέλλα Βιολάντη, Ραχήλ, Πειρασμός.)	» 6.—(0.50)
* ΘΕΑΤΡΟΝ, *Τόμος Β'* (Ψυχοσάββατο, Χερουβεῖμ, Πολυγαμία, Μονάκριβη).	» 6.—(0.50)
* Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κι' ἄλλα διηγήματα.	» 4.50(0.50)
* ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ (ἡ Ἔρως Ἐσταυρωμένος) κι' ἄλλα διηγήματα	» 4.50(0.50)
Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Ἐκδ. Δευτέρα)	» 6.—(0.50)
ΜΗΤΡΥΙΑ (Ἔκδοσις Δευτέρα).	» 3.—(0.50)
ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ κι' ἄλλα διηγήμ.	» 5.—(0.50)
* ΦΟΙΤΗΤΑΙ, δράμα.	» 5.—(0.50)
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ (1912) Ἀθην. Μυθιστόρημα	» 7.—(0.50)
Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ, Τόμος Α'	» 7.—(0,60)
» » » » Τόμος Β'.	» 7,—(0,60)
ΤΟ ΖΑΚΥΘΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ κι' ἄλλα διαλεχτὰ Διηγήματα	» 5.— (0,50)
Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ	» 2.— (0,25)
ΛΑΟΥΡΑ, Μυθιστόρημα ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς παλαιᾶς ἑπτανησιακῆς ἀριστοκρατίας	» 7.— (0,70)

Τύποις ΜΠΔΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ.ἐγκρ.6793